

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 213/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Piovarčím ml., Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 933/2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 933/2001 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 15. augusta 2001 okresnému súdu žalobu o zaplatenie 1 255,13 € s príslušenstvom, o ktorej nebolo dosiaľ právoplatne skončené. V sťažnosti uvádza podrobný prehľad úkonov, podľa ktorého okresný súd prvýkrát o veci rozhodol rozsudkom z 13. júna 2006, ktorým žalobu zamietol. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie sťažovateľa zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Okresný súd rozhodol rozsudkom zo 7. decembra 2010, proti ktorému sa odvolal žalovaný. Rozsudkom sp. zn. 11 Co 298/2012 z 18. decembra 2013 odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o istine a vo výroku o príslušenstve a trovách konania rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd následne rozhodol rozsudkom z 27. novembra 2014, proti ktorému podal sťažovateľ 14. januára 2015 odvolanie. Do podania sťažnosti nebolo odvolanie sťažovateľa predložené na rozhodnutie krajskému súdu.

Sťažovateľ poukazuje na neprimeranú dobu konania, ktoré trvá už trinásť a pol roka a dosiaľ nebolo v celom rozsahu právoplatne skončené. Uvádza, že v postupe okresného súdu sa vyskytli viaceré obdobia nečinnosti a nesústredenej činnosti, a poukazuje aj na neprimeranú dĺžku odvolacieho konania.

Sťažovateľ využil na ochranu svojho základného práva aj možnosť podať sťažnosť na prieťahy predsedovi okresného súdu, ako aj podnet verejnému ochrancovi práv.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/933/2001 porušené bolo.

2) Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C/933/2001 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3) Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 €, ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4) Okresný súd Košice II je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená procesná situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 933/2001. *Zo sťažnosti vyplýva, že namietané konanie nebolo do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené, o veci však okresný súd rozhodol rozsudkom z 27. novembra 2014, proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie 15. januára 2015. Sťažnosť ústavnému súdu podal predtým, ako bolo odvolanie predložené na rozhodnutie odvolaciemu súdu, k čomu podľa zistenia ústavného súdu došlo 23. februára 2015.*

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa poukazuje na svoj právny názor tvoriaci súčasť jeho ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva [pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05 (IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010 atď.)].

V posudzovanej veci bola sťažnosť ústavnému súdu doručená 10. februára 2015, t. j. po tom, ako okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 27. novembra 2014, teda v čase, keď už v zásade nemohol porušovať sťažovateľom označené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, čo v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Sťažovateľ poukazuje na to, že vec sa v čase podania sťažnosti stále nachádzala v dispozícii okresného súdu. Podľa názoru ústavného súdu táto skutočnosť neznamená, že okresný súd ešte môže konať o veci sťažovateľa a mohla by opodstatňovať prijatie sťažnosti na ďalšie konanie vtedy, ak by sa namietaný súd dopustil prieťahov v súvislosti s predložením veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu. V prípade sťažovateľa bolo odvolanie predložené odvolaciemu súdu 23. februára 2015, teda mesiac a pol po podaní opravného prostriedku, čo ústavný súd nepovažuje za neprimerane dlhú lehotu na vykonanie úkonov v súvislosti s podaným odvolaním podľa § 209a Občianskeho súdneho poriadku a považuje takýto postup za účelový zo strany sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by okresný súd v ďalšom období (po prípadnom opätovnom zrušení jeho rozsudku z 27. novembra 2014 odvolacím súdom) v napadnutom konaní bez ospravedlniteľného dôvodu nepostupoval plynulo, resp. efektívne, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby sa opätovne obrátil na ústavný súd so sťažnosťou, ktorou bude namietat porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015